

Orbis Medisch en Zorgconcern bestaat uit het Maasland-
ziekenhuis, de zorgcentra Orbis De Baenje, Orbis De Egthe,
Orbis Hoogstaete, Orbis Invia, Orbis St. Jansgeleen,
Orbis St. Odilia, Orbis St. Maarten, Orbis Lembergh en
Orbis Vastrada, Orbis Hospice Daniken, Orbis Thuiszorg
(voorheen Thuiszorg Westelijke Mijnstreek),
Orbis Huishoudelijke Hulp en het Prins Claus Centrum.

Orbis Thuis
Postbus 5, 6130 AA Sittard
Tel. 046 - 420 21 50
www.orbisconcern.nl

© 5-2008



“Die glimlach,
daar doen we
het voor”

Verhalenbundel Trots op de Zorg



Een bundel verhalen met reacties van medewerkers, vrijwilligers en cliënten van Orbis Thuis over hun Trots op de Zorg.

Bijgebracht door Ans Jansen, verpleegkundige Orbis Thuis en ambassadeur Verzorging in de landelijke campagne Trots op de Zorg

Gebundeld door Ans Jansen
met advies van Harry Souverijn

Inleiding

Beste medewerkers en vrijwilligers van Orbis Thuis

Met groot genoegen bied ik u namens de directie van Orbis Thuis dit boekje aan.

“Die glimlach daar doen we het voor” is de titel en het geeft middels boeiende korte verhalen uit de praktijk een prachtig beeld van het werken in de zorg.

Medewerkers van Orbis Thuis geven middels persoonlijke verhalen en leuke anekdotes een kijkje in de keuken van hun werk.

En wat er vooral uit blijkt is dat jullie van grote betekenis zijn voor het welbevinden van de cliënten die vaak dagelijks aandacht en zorg van jullie ontvangen. Maar ook springt in het oog de grote voldoening die het werken in de zorg aan de medewerker of vrijwilliger zélf kan geven. Onze visie is dat wij de cliënt helpen zo goed mogelijk zijn leven te laten leiden. Uit de vele reacties van cliënten blijkt de grote dankbaarheid wanneer wij hieraan invulling kunnen geven in een levensfase waar de cliënt vanwege somatische of psychogeriatrische problemen dat zelf vaak niet meer kan.

Ik ben trots op de vele ambassadeurs van de zorg die aan onze organisatie verbonden zijn! En een speciaal woord van dank aan Ans Jansen die vanuit Orbis Thuis als ‘De ambassadeur van de Verzorging’ bij scholen, media enzovoorts het werken in de zorg op een voortreffelijke wijze promoot.

Veel leesplezier

Leon Poels
Directeur Orbis Thuis



Korte verhalen
uit de praktijk

Voorwoord

Een bundel met daarin verhalen over hoe ‘trots’ we zijn op de ‘zorg’...

Daaraan wil ik graag meewerken, want iets positiefs vertellen over de ouderenzorg doe ik met alle plezier.

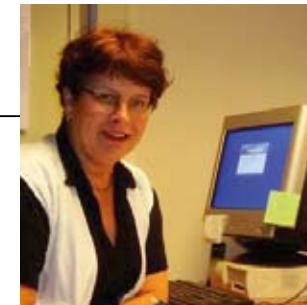
Ik werk al 36 jaar met heel veel plezier in de zorg en heb met pijn in het hart alle negatieve verhalen over de ouderenzorg voorbij zien komen.

Dat is zo jammer, want er zijn ook zoveel leuke dingen te vertellen over de zorg, er zijn zoveel verbeteringen geweest de laatste jaren, zoals de belevingsgerichte zorg met het snoezelen, het kleinschalig wonen, voeding en ambiance projecten en nu weer de ontwikkelingen met de miMakkus clown, die zoveel kan doen voor de dementerende oudere...

En ik heb zoveel leuke, aardige collega's, uit alle disciplines, die elke dag weer hun best doen om er iets bijzonders van te maken voor hun cliënten, dat ik gerust kan zeggen dat ik 'trots ben op de zorg', maar ook vooral 'trots op mijn collega's!'.

Veel van mijn collega's heb ik gevraagd, wat hen trots maakt op de zorg. Daarop heb ik een aantal bijzondere antwoorden gekregen, die nu in dit boekje bij elkaar gebracht worden. Ik hoop dat jullie er blij en trots van worden... En dat je net als ik kunt zeggen: “er is geen leuker werk dan dat van mij”.

Ans Jansen



Er is zoveel om
trots op te zijn

VERPLEEGKUNDIGE ANS JANSEN
IS AMBASSADEUR VAN DE CAMPAGNE
'TROTS OP DE ZORG'

“Er is geen leuker werk dan het mijne!”

Jongeren staan tegenwoordig helaas niet meer in de rij voor een baan in de ouderenzorg. Ze gaan ervan uit dat ze in de zorg té hard moeten werken voor té weinig geld, en daar bedanken ze vriendelijk voor. Terwijl er zoveel mensen zijn die met zoveel plezier in diezelfde ouderenzorg werken. Om het imago van de ouderenzorg te verbeteren, ging in 2006 de landelijke campagne 'Trots op de Zorg' van start. Verpleegkundige Ans Jansen gaf zich op als ambassadeur.

De campagne Trots op de Zorg ging halverwege 2006 van start en liep tot 1 januari 2008. De campagne werd bedacht, gedragen en uitgevoerd door medewerkers uit de ouderenzorg. In zeven verschillende projecten werden zorgmedewerkers gestimuleerd om trots te zijn op het werk dat ze doen, en om dat trotse gevoel vooral ook uit te stralen naar de buitenwereld. Ans Jansen, verpleegkundige in de Orbis zorgcentra De Egthe, Vastrada en St. Maarten is één van de ambassadeurs van de campagne. Haar belangrijkste taak luidt: draag zowel intern als extern uit hoe leuk het werk in de ouderenzorg is.

Cadeautjes

“Ik heb me opgegeven als ambassadeur omdat ik zelf hartstikke trots op de zorg ben. Ik kan me geen leukere baan voorstellen dan de mijne! Een glimlach van een cliënt; een tevreden zucht... dat zijn voor mij de cadeautjes die dit werk zo bijzonder maken. Elke dag opnieuw. Al 36 jaar.”

“Ondanks het feit dat ik - en veel collega's met mij - veel plezier beleef aan mijn vak, is een baan in de zorg helaas niet zo populair bij jongeren. Verhalen over pyjamadagen en het vastbinden van cliënten worden breed uitgemeten in de



media, terwijl de mooie verhalen de krant zelden halen. Al die negatieve publiciteit zorgt er natuurlijk ook niet voor dat meer jongeren voor de zorg kiezen. Daarom is de campagne 'Trots op de Zorg' zo belangrijk. We zullen zélf uit moeten stralen hoe leuk de zorg is.”

Positieve publiciteit

“Als ambassadeur wil ik proberen om media-aandacht te krijgen voor de positieve verhalen uit de ouderenzorg. Geen gezeur meer over pyjamadagen, maar een leuk item over belevingsgerichte zorg; over kleinschalig wonen of over maaltijd en ambiance. Verder wil ik naar de scholen om jongeren warm te maken voor een baan in de zorg. En tot slot wil ik collega's oproepen om ook trots te zijn op hun beroep. Laat je niet leiden door negatieve publiciteit, maar kijk om je heen: er is zóveel om trots op te zijn!”

(Bron: ZorgSaam april/mei 2007)

Zorg voor Beter

Zorg voor Beter stimuleert organisaties in de langdurende zorg om te werken aan kwaliteitsverbetering en duurzaamheid van de zorg. Dit om iedereen nu én in de toekomst goede zorg te kunnen garanderen. Zorg voor Beter biedt een methodische aanpak, goede voorbeelden en advies van experts. Leren van elkaar staat centraal. Thema's die Zorg voor Beter aanpakt, zijn bijvoorbeeld valpreventie, medicatieveiligheid, arbeidsproductiviteit, zorg voor mensen met dementie, gedragsproblemen en eten en drinken.

Zorg voor Beter is een initiatief van het ministerie van VWS. ZonMw heeft de regie. Vilans en TNO-Kwaliteit van Leven voeren uit.

Over Zorg voor Beter

Met het programma Zorg voor Beter wordt hard gewerkt om de thuiszorg, ouderenzorg, gehandicaptenzorg en langdurende geestelijke gezondheidszorg te verbeteren. Doel is een kwalitatief betere, efficiënte en duurzame zorg met tevreden cliënten. Door te leren en te profiteren van bestaande ervaringen en kennis. Door het creëren van meer samenhang en een betere aansluiting op andere zorgsectoren. En door het slimmer en beter organiseren van het werk. Zorg voor Beter is een initiatief van het ministerie van VWS, in samenspraak met de brancheorganisaties, beroepsverenigingen en cliëntenorganisaties. Vilans en TNO Kwaliteit van Leven voeren uit, ZonMw heeft de regie. Samen werken al deze organisaties aan een betere zorg via Verbetertrajecten, innovaties en het toepassen van de normen en indicatoren voor verantwoorde zorg.

Hulp nodig?

Verantwoorde zorg móet. Daarvan is iedereen overtuigd. En toch kunnen er bij de uitwerking van de normen die in het kader van Verantwoorde zorg zijn geformuleerd knelpunten ontstaan. Het Netwerk Verantwoorde zorg kan in zo'n situatie uitkomst bieden. Door informatie beschikbaar te stellen of door collega's uit de branche in te schakelen die zich bereid hebben verklaard in dergelijke situaties advies en ondersteuning te geven.

Toegankelijkheid

Deze website mag het Groene Waarmerk drempelvrij.nl logo voeren, omdat aan alle prioriteit 1 ijkpunten voor de toegankelijkheid van websites wordt voldaan.

(Bron: website Zorg voor Beter)



**Om iedereen
goede zorg te
garanderen**



miMakkus

Vreugde en verdriet horen bij ons leven. Maar wat als de traan opdroogt en de lach verstilt? Heel veel mensen die lijden aan dementie krijgen hiermee te maken. Ze raken verward en grijpen terug op hun eerste levensbehoeften. In 1999 ontwikkelde Arno Huibers, die mede aan de basis stond van Cliniclowns Nederland en Roemenië, een nieuwe vorm van zorg voor mensen die lijden aan zo'n ernstige vorm van dementie.

Dat resulteerde in 2002 tot de oprichting van Stichting miMakkus, voorheen 'Mijn vriend de clown'. Door een bijzondere manier van clownerie, weet een miMakkus clown vreugde en rust te brengen binnen de psychogeriatrische afdelingen van een zorginstelling.

Stichting miMakkus verleent dezelfde vorm van zorg aan mensen met een ernstig verstandelijke beperking. Voor meer informatie over deze specifieke doelgroep www.mimakkus.nl.

Contact

Tel. 0031 (0)40 - 237 16 38

info@mimakkus.nl

Stichting miMakkus, Postbus 6483, 5600 HL Eindhoven, Nederland

Bank nr. 62.93.23.771

(Bron: website miMakkus)

**Reacties van
medewerkers,
vrijwilligers en
cliënten**



MIA VERVUURT-COENEN, AFDELING 5 ORBIS LEMBORGH:

“Ik ben trots op mijn werk in de zorg als ik bemerk dat de cliënten tevreden zijn met de verleende zorg en daarbij een thuisgevoel hebben “.

MARLEEN LOMME, AFDELING 1 ORBIS INVIA:

“Ik werk op een herstel- en revalidatieafdeling en heb met Pasen gewerkt. We hebben toen voor de mensen extra lekkere dingen gemaakt en het leuk aan-gekleed, o.a. met paastakken. Je moet er wat gezelligs van maken, ook voor het werkend personeel.”

RIA MARTENS EN MARION DOLJE, DAGBEHANDELING ORBIS ST. ODILIA:

“Wij zijn er trots op dat we multidisciplinair samenwerken om cliënten onder-steuning en begeleiding te bieden om zolang mogelijk thuis in hun vertrouwde omgeving te blijven wonen.”

SUZAN EURLINGS, AFDELING 4 ORBIS ST. ODILIA:

“Ik ben trots dat ik er mede toe kan bijdragen om voor de cliënten een veilige, voor hen vertrouwde woonomgeving te kunnen creëren. In een voor hen moei-lijke fase van hun leven.”

THEA HOGVEEN, AFDELING 1 ORBIS LEMBORGH:

“Vandaag heb ik iemand kunnen troosten die verdrietig was, een hand vast gepakt van iemand die zich alleen voelt. Grapjes gemaakt en zie dan een grote glimlach op iemand zijn gezicht.” (passage uit een uitgebreider verhaal)

SILVIA VAN 'T HOOFD, PAVILJOEN 2 ORBIS ST. JANSGELEEN:

Ik ben trots op zorg als mijn werk beloond wordt met een glimlach. Als het dus zichtbaar is dat bewoners genieten!

(Bron: ZorgSaam april/mei 2007)

**Iemand
troosten die
verdrietig is**



Trots op de zorg

PRACHTIG VAK

Terecht ben ik trots op de zorg. Het is een boeiend, afwisselend, dankbaar, leerzaam en zorgzaam beroep.

Elke dag weer heb je het voorrecht om bij mensen 'thuis' te mogen komen. Verplaats je maar eens in de mensen. Zij hebben een stuk van hun kostbaarste bezit, hun gezondheid, af moeten geven. Zijn hier al dan niet vrijwillig komen wonen. Komen in een fase van hun leven waar de partner, soms kinderen en leeftijdgenoten gaan ontvallen en hebben een zware rugzak bij zich met alles wat ze in het leven al hebben meegemaakt. Door hierin een luisterend oor te zijn, kunnen we hen helpen hen hierover te laten praten.

Dat wij, in hun ogen nog vaak jonge mensen, hen dan toch een fijn gevoel kunnen laten ervaren, dat is geweldig. Dit hoeft niet eens veel tijd te kosten en ook de werkdruk wordt hier niet zwaarder door.

Door zelf al in een fijne afstemming te werken en privé te hebben, voel je jezelf al prettig. Dit straalt je uit door je houding, een glimlach of een schouderklopje. Als we maar vaak genoeg tegen onszelf zeggen dat we het héél druk hebben en dat het werk zo zwaar is dan ervaren we dat ook zo. Maar probeer met een positief gevoel aan de dag te beginnen dan valt die druk een stuk minder zwaar. Dat we met zijn allen dat negatieve gevoel proberen weg te nemen. Je moet niet denken wat niet goed gaat, maar bekijken wat wel goed gaat en wat je als team al bereikt hebt en nog kunt veranderen/verbeteren. Zoek het vaak in kleine dingen. Geef je collega's en leerlingen geregeld een complimentje. Inzetserkenning is een term die lang geleden al gelanceerd werd in een werkbegeleidingscursus. Wat is er dan nog mooier dan positieve kritiek te krijgen van een collega. Maar begin daar zelf mee. Ook naar cliënten toe.

Dat je een cliënt mag begeleiden in zijn/haar laatste levensfase. Dat je daar al bij kunt c.q. mag zijn is zeer uniek. Dat je als team zijnde een vaak actieve en soms minder actieve rol hierin kunt spelen. Dat verrijkt jou zelf in je leven en hoe je tegen het leven aankijkt. Dus laten we met z'n allen de schouders eronder zetten en dit uitstralen. Zodat de jongeren dit ook zo gaan ervaren en met respect naar de mensen in de zorg kijken. Het is immers een prachtig vak waar we bewust voor gekozen hebben, laat ons dit dan ook hoog houden.

*Groet,
Angelique*

Trots op de zorg

VERBONDENHEID

Ik ben als EVV-er werkzaam op een PG-afdeling. Het onderstaande verhaal heb ik geschreven n.a.v. een mooie ervaring met een van onze bewoners.

Ik kom met de medicijnen bij kamer 9. Daar ligt ze in bed, een nog altijd krachtige vrouw van 98 jaar oud, dementerend. Een schaduw nog van wie ze was. Het is stil in de kamer. Alleen haar handen beweegt ze heel langzaam door de lucht. Handen die versiert zijn met mooie blauwe aders, die niet alleen zichtbaar zijn maar ook voelbaar.

Ze kijkt rustig uit haar ogen, maar is in haar eigen wereld. 'Dag tante Do', zeg ik zachtjes. Ze reageert niet en gaat door met de bewegingen met haar handen. Ze volgt haar handen met haar ogen. Het lijkt alsof ze speelt.

Ik zet de medicijnen weg en ga naast het bed zitten. Zachtjes leg ik mijn vingertoppen tegen die van haar en volg haar bewegingen. Ze kijkt me aan en drukt haar handen tegen mijn handpalmen. Zo volg ik minutenlang haar bewegingen. Het is alsof onze handen dansen in de lucht, zwevend.

Ze kijkt me aan met een blik van herkenning, alsof ze wil zeggen: 'jij begrijpt me'. Het ontroert me dat ze mij in haar wereld toelaat.

Yvonne

WERKEN IN DE ZORG, EEN AANRADER

Waarom?

Waar vind je iets waar je zoveel voor iemand betekenen kan
En waar vind je dan zoveel voldoening hiervan

Aandacht en geduld is wel een must
Maar veel dankbaarheid krijg je ervoor terug

Afwisselend en uitdagend werk
Het maakt je lichamelijk en geestelijk sterk

Werk, waar een lach en een traan ook samengaan
En collegae die je dan bij kunnen staan

Verantwoordelijkheid en inlevingsvermogen komen ook aan bod,
Waarbij voldoende mogelijkheid tot hogerop

Verzekerd van een baan, want er is volop vraag
Ga jij ook die uitdaging aan?

Miets



iets
voor iemand
betekenen

Onzekerheden wegnemen

IEMAND KUNNEN TROOSTEN

Er werd mij gevraagd of ik een stukje wilde schrijven waarom ik trots ben op mijn werk. In eerste instantie dacht ik: trots dat is een groot woord je doet je werk omdat het zo is. Maar na een tijd hierover nagedacht te hebben veranderde die gedachte. Ik vertellen waaraan ik dacht... In het weekend om half 6 opstaan voor je werk, soms met tegenwind en regen fietsend naar je werk. Kom je op je werk blijkt er een collega ziek te zijn, dat betekent dus harder werken vandaag. Bij de eerste bewoner die ik verzorg word ik aan mijn haren getrokken en uitgescholden. Het lijkt of iedereen tegelijk wakker wordt en aangekleed wil worden. Ik weet even niet waar ik moet beginnen. Dit is nog maar een fractie hoe een dag begint. Maar na een dag hard werken en ik zit weer op mijn fiets naar huis denk ik terug hoe mijn dag is verlopen. Vandaag heb ik iemand kunnen troosten die verdrietig was, een hand vast gepakt van iemand die zich alleen voelt. Grapjes gemaakt en zie dan een grote glimlach op iemand zijn gezicht. Familie te woord kunnen staan en hun onzekerheden kunnen weghalen. Met mijn collega's fijn gewerkt enz enz enz... Ja dan kan ik zeggen tegen mezelf: "ik ben trots op mijn werk!"

*Thea Hogeveen,
afdeling 1 Orbis Lelbomph*

ONMISBAAR



Onmisbaar...

Je kent het wel, je baas heeft je nodig, elke dag weer...

Ook je collega's, de een wat minder, de ander wat meer...

Maar dan zijn er de cliënten, die blik in hun ogen, vooral als je er een poosje niet was. "Waar was je nou zolang" of "ik heb je gemist". Zij waarderen niet alleen wat ik voor ze doe of wat ik kan. Zij waarderen mij als persoon. Voor hen ben ik echt onmisbaar.

En daarom ga ik ervoor, elke dag weer...

*Jacqueline Bidlot
Thuiszorg De Egthe*



WAT MIJ TROTS MAAKT OP WERKEN IN DE ZORG

Als ik in één woord duidelijk moet maken wat mij in de zorg aanspreekt is dat **VOLDOENING**. Ik heb gewerkt in de detailhandel, dienstverlening, bij een chemisch concern en de overheid. Bij géén van deze banen had ik zoveel voldoening in mijn werk als in mijn huidige functie het geval is. In de zorg werk ik vóór en met mensen, die door ouderdom en gebreken noodgedwongen op hulp zijn aangewezen. Ik ben diegene die deze hulp kan bieden, samen met een heel team wel te verstaan. Het is heerlijk wanneer de cliënten je het gevoel geven dat je goed en nuttig bezig bent. Dat ze blij zijn je te zien wanneer je op je werk komt. Wanneer ik over de gang hol, omdat ik weer eens duizenden-één dingen tegelijk wil doen, het juist de cliënten zijn die me terechtwijzen met goedbedoelde woorden als: "Jij maakt je veel te druk, doe toch eens rustiger aan." Daar krijg ik juist méér energie van.

Natuurlijk heb ik ook momenten dat ik denk, "waar doe ik het allemaal voor?" Je werkt tenslotte met mensen, en mensen kunnen soms heel hard zijn, hoe goed je je best ook voor hen doet.

Dan vraag ik me wel eens af of ik mijn werk nog wel zo leuk vind. Eerlijk is eerlijk, ook de zorg heeft minder plezierige kanten! Maar dan krijg ik weer een opmerking als: "Ik heb het fijn gevonden vanmiddag" of "Ik kijk altijd uit naar de dinsdag" en "Alaaf, Toos"; **DAAR DOE JE HET TOCH VOOR?**

Een welgemeend complimentje op zijn tijd doet ons allemaal goed, of niet soms? Die dankbaarheid, vaak om iets heel kleins, dat voor de cliënt op dat bewuste moment nou net zó groot lijkt... Soms is het al genoeg om er gewoon te zijn voor de cliënt. Laatst kwam ik in gesprek met een cliënte, die veel ellende heeft meegemaakt in haar leven. Ik luisterde aandachtig naar hoe zij dit alles heeft doorstaan en hoe zij de gebeurtenissen een plek heeft proberen te geven in haar leven. Ik heb immens veel respect voor haar en ik kan hier nog veel van leren. Dit zijn allemaal extra's die ik in mijn werk mag meemaken, en ik zie dit als een verrijking voor mijzelf.

De allermooiste ervaringen die ik soms mag meemaken in de zorg, is het voor mekaar krijgen van ogenschijnlijk onmogelijke opgaven, zoals een cliënt uit haar isolement weten te halen met eenvoudige middelen, iemand weer laten genieten van bezigheden waarvan ze allang vergeten was dat ze die kon, of wanneer ik iemand kan ontroeren met een mooi gedicht of een leuk liedje. Deze momenten koester ik, dit zijn de mooiste cadeautjes in de zorg.

Toos Janssen
Activiteitenbegeleidster Afdeling Antonius
Orbis De Egthe

EEN VAN MIJN EERSTE OPNAMES IN HET VERPLEEGHUIS

Sinds 12 jaar werk ik in de zorg, waarvan bijna 7 jaar in de ouderenzorg. Toen ik in 2000 op de afdeling somatiek terecht kwam, was dit even wennen. Ik was jong en onervaren en kwam uit een andere setting van de zorg. Toch vond ik het meteen leuk en prettig om met de oudere bewoner om te gaan. Te praten over vroeger, welk beroep zij hadden uitgeoefend etc.

Op een dag wordt een man opgenomen van 76 jaar, die een CVA had door-gemaakt. Ik start met het opnamegesprek en merk dat er een klik is met de familie. De echtgenote van de bewoner heeft het moeilijk en wordt af en toe emotioneel, en ik....., ik probeer hier zo goed mogelijk mee om te gaan. Het opnamegesprek loopt ten einde, alles is op dat moment duidelijk. (Er komt zoveel op je af als familie zijnde.) De man vindt me aardig en maakt opmerkingen van: "had ik je maar eerder leren kennen dan hadden we je als privé verpleegster bij ons in huis kunnen nemen". De echtgenote zorgt goed voor meneer en hij wordt dan ook op zijn wenken bediend door haar.

En dan, opeens, na een vrij weekend van mij, is hij er niet meer. Stiekem en vrij plotseling is hij er tussen uitgepiept. (ik vind het jammer en had hem graag tot op het laatst willen begeleiden, maar zoiets heb je niet in de hand!)

Het mooie van dit verhaal is (vind ik) dat ik nog steeds contact heb met zijn echtgenote, en telkens als we bij elkaar zijn worden herinneringen over meneer opgehaald. Opmerkingen die hij maakte bijvoorbeeld. Dat is dan altijd lachen en we zeggen dan vaker tegen elkaar: "als hij dit zou horen....."

*Nancy Muijzers,
verpleegkundige*



IETS KAN BIJDRAGEN

Het plezier wat mij in de zorg geeft, is dat ik elke dag iets kan bijdragen aan de ouder wordende mens die alleen maar bezig is met afscheid nemen van omgeving of van alle dagelijkse gewone dingen.

Dat ik kan bijdragen dat zij zich gelukkig en thuis voelen op de plek waar zij op dat moment vertoeven.

Dat je door in de zorg te werken de mogelijkheid hebt om een groot sociaal leven op te bouwen.

Je wereld verruimt op alle facetten, zoals behandelingswijzen, organisatie, netwerk, computer.

Verder geeft het werken in de zorg mij voldoening door de dankbaarheid die vaak getoond wordt door de cliënten en/of familie, in leuke of minder prettige situaties.

Iedere dag is anders.

Dat ik vergaarde kennis kan doorgeven en zelf nog iedere dag bij leer....

Groet,

Mia

WAAR IK ZO TROTS OP BEN IN DE ZORG!

Het maakt me trots, als het me lukt een glimlach te toveren op het gezicht van een mens, die geplaagd door zijn levensloop en een moeizame oude dag, eigenlijk niet meer van het leven kan genieten en daardoor cynisch/knorrig geworden is. Zo'n simpele glimlach maakt mijn dag goed en geeft me een trots gevoel.

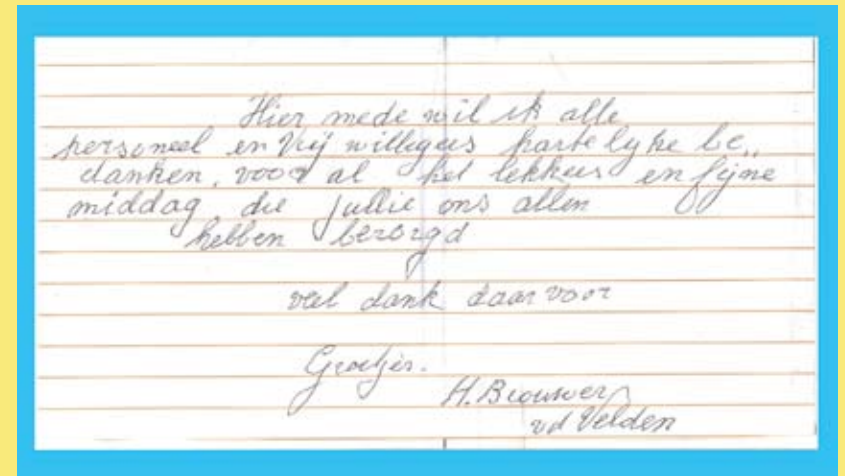
Ik hou van de zorg, want de zorg brengt me in contact met mensen voor wie ik iets kan betekenen en die ook iets voor mij betekenen.

Trots ben ik, als ik bedenkt dat zoveel mensen vertrouwen in mij hebben/hadden in al die jaren en dat ik voor hen mag/mocht zorgen, terwijl ik toch een vreemde voor hen ben/was.

Met trots denk ik ook aan alle leuke, gekke, lieve, ontroerende, verdrietige, mooie, aangrijpende ervaringen met mensen, die ik in de zorg tegenkwam. Ze hebben veel aan mijn leven toegevoegd en zijn voor mij zeer waardevol.

Ik kan niet zonder de zorg, want dan verlies ik mijn trots!

Karin



TILLY

Ik vind het leuk om te zien hoe je iemand door de wijze waarop je hem benaderd kunt zien hoe zich een verandering in deze persoon voltrekt. Bijv. een verkrampt persoon die door een bepaalde b.v. snoezelen of een aroma therapie zich helemaal kan ontspannen en wegglijdt in de slaap.

Het geeft een fijn gevoel dat ik dit kan bereiken en daar ben ik trots op!

Tilly



TROTS OP DE ZORG GEZIEN VANUIT DE HUISHOUDING

Ans heeft mij gevraagd of ik een stukje wilde schrijven over trots zijn op de zorg, dit vanuit het oogpunt van de huishouding.

Ik werk in de zorg niet als verpleegkundige of verzorgende maar als huishoudelijk medewerkster. Dit werk wordt eigenlijk gezien als de normaalste zaak van de wereld. Tenminste dat vind ik. En toch als ik bij de mensen op de kamer kom om te poetsen laten deze mensen mij inzien dat dat niet zo is, dat ik toch wel een beetje trots mag zijn op dit stukje zorg, dat er wel degelijk bij hoort. En weet je ze hebben gelijk, dit is best een fijne job waar je toch een beetje trots op mag zijn.

De mensen zijn blij als je langs komt om hun kamer te poetsen.

Het breekt een beetje hun dag want er word wat afgekletst in die 40 minuten dat ik op hun kamer werk.

Er wordt over van alles gepraat.

Over hoe het vroeger was, hoe het er toen in hun huishouding er aan toe ging.

Op maandag, wasdag, waar je een hele dag aan kwijt was.

Dat je de kachel moest stoken en matten moest kloppen, boenen en schrobben. Dat je grote gezinnen had en ook nog eens voor vader of moeder moest zorgen, want die woonde(n) bij je in.

Ook toen was de zorg zwaar maar ze wisten niet beter, het werd hun met de paplepel in gegeven.

Maar ook zij waren trots op hun huishouding als alles op rolletjes liep. Als de kinderen 's avonds gewassen waren en ze nog een spelletje deden voor ze naar bed gingen, want televisie was er toen niet bij.

Het waren zware tijden maar ook gelukkige tijden.

En zo kan ik nog uren doorgaan met deze fantastische verhalen over vroeger want erover vertellen vinden ze geweldig.

Het geeft een stukje afleiding want nu ze in het verzorgingshuis zijn gaat alles een stuk minder.

Ze hebben moeten inleveren ook een stuk van hun vanzelf sprekende huishouding.

Wat ze best wel erg vinden is dat ze dat niet meer kunnen en daarom ben ik blij en trots dat als ik klaar ben op hun kamer ze dan zeggen dank je wel het ziet er weer opgeruimd en fris gepoetst uit.

Graziëlla Bruisten-Cau

Afdeling 3 Orbis St. Maarten

**Ze zeggen je
“dank je wel”**

Korte krabbels...

VASTE AVONDDIENST IN VASTRADA:

“De bewoner van kamer ... wil graag 's avonds voor het slapen gaan een borreltje, hij ziet dat ik dienst heb en zegt...: “vanavond komt het in orde...ik krijg mijn borreltje...”

Dat is een van de vele keren dat ik trots op 'mijn' zorg ben!

ANDERE VERZORGENDE VASTRADA:

Trots als ik iets speciaals voor een bewoner kan doen en hij/zij mij dat toevertrouwd. Bijvoorbeeld... Voor een mevrouw die een gehandicapte kleindochter heeft een cadeautje halen, wat haar zelf niet meer lukt, zodat die mevrouw toch een cadeau heeft voor haar kleindochter, die daar dan weer zielsgelukkig mee is... Kleindochter tevreden, bewoonster tevreden... en ik...? Ook heel erg tevreden met de dankbaarheid en speciale band met bewoonster... En trots op mijn Zorg!

MARJO VERTELT:

Trots als een mevrouw blij is als ik het kussen extra voor haar opschudt...

Mevrouw begint al te lachen als zij ziet dat ik dienst heb...

We maken er een spelletje van... maar mevrouw is intens tevreden als zij gaat liggen op haar 'lekkere' kussen... en ik ben dan trots op 'mijn' zorg!

GEBORGEN GEVOEL

Ongeveer 27 jaar geleden werkte ik in een Roermonds bejaardentehuis. Ik was toen net 20 jaar oud. Ik werkte als bejaardenverzorgende en had veel plezier in mijn werk. Meneer X (een van onze bewoners) was hulpbehoevend en moest dagelijks verzorgd worden door mij of een van mijn collega's. Op een dag had ik meneer verzorgd, toen hij aan me vroeg: “als jij zo oud was als mij zou je met mij dan het leven willen delen”?

Ik kreeg een bevestiging dat ik meer voor meneer betekende dan alleen maar degene te zijn die hem deed wassen, scheren en aankleden. Ik denk dat ik hem een vertrouwd en geborgen gevoel gaf, waar hij behoefte aan had. Dit is waarom ik trots ben op zorg. De uitspraak van deze bewoner zal ik mijn hele leven lang blijven herinneren, voor mij ook een bevestiging dat ik het goed deed en mensen iets te bieden heb.

Lilian

VRIJWILLIG MAAR NIET VRIJBLIJVEND

Vanaf de tijd dat mijn kinderen naar de kleuterschool gingen doe ik vrijwilligerswerk. Op school was dat het meehelpen met de organisatie van feesten, schoolreisjes en sportdagen tot knutsel- en leesmoeder. En van het ene vrijwilligerswerk rol je in het andere. Want toen mijn kinderen lid werden van de voetbalclub konden ze ook daar helpende handen gebruiken.

Toen kwam dus de tijd van het wassen van de voetbalshirtjes, het bakken van frikadellen en hamburgers tijdens feesten en toernooien tot het meedraaien van kantinediensten tijdens jeugdwedstrijden. Ik vond het eigenlijk vanzelfsprekend dat ik meehielp. met de geboden hulp (niet alleen van mij maar van vele vrijwilligers) bleef de club draaien en mijn kinderen profiteerden daar indirect van mee.

Daarbij vond ik het ook nog leuk om te helpen. Je bouwde contacten op en je bleef op de hoogte van wat er gebeurde in de kleine gemeenschap van ons dorp Ohé en Laak. Daarnaast deed en doe ik nog steeds collecteren voor de Kankerbestrijding en Alzheimerstichting en organiseer ik zelf de collecte van de Brandwonden Stichting.

Lees verder op pagina 30



Vrijwilligerswerk bij de 'bejaarden' was een ver van mijn bed show. Mijn ouders en schoonouders waren nog vitale mensen die op hun eigen woonden en voor zichzelf zorgden. Een bejaardenhuis had ik nog nooit van de binnenkant gezien. Maar dat veranderde toen mijn moeder op een gegeven moment in het bejaardenhuis terecht kwam.

Voor mij een totaal vreemde omgeving en ik hoorde mijn moeder soms wel eens klagen dat de avonden zo lang duurden. Toen er dan ook een oproep van het Rode Kruis in de krant stond voor vrijwilligerswerk in het bejaardenhuis, heb ik me niet lang bedacht. Er werd een avondgroep gestart, 1x per week werd de bewoners een spellenavond aangeboden. We waren met acht vrijwilligers waarvan de meesten nog nooit zoiets gedaan hadden. In het begin moesten we echt onze weg zoeken, zowel in het bejaardenhuis zelf waar we de bewoners op hun kamers moesten halen en weer terugbrengen als ook in het omgaan met de mensen.

We zijn nu bijna twee jaar verder, de groep van vrijwilligers is nog dezelfde als in het begin en met de bewoners heb je inmiddels een band opgebouwd. Je kent hun verleden, je kent hun verdrietjes, je hoort hun verhalen over hun kinderen en hoe trots ze daar op zijn.

En wat me steeds weer opvalt na zo'n spellenavond is dat de mensen zo dankbaar zijn. Dankbaar dat ze mee hebben mogen doen, dankbaar dat we hen van hun kamer zijn komen halen. En het ontroerendste vind ik altijd als ze na zo'n avond zeggen "kind, bedankt. Volgende week weer!" Toen er op de afdeling van mijn moeder een activiteitenbegeleidster werd aangenomen heb ik ook hier mijn diensten aangeboden. Sindsdien doe ik ook daar elke woensdagmorgen vrijwilligerswerk. De ene keer is dat wandelen of winkelen met een bewoonster, dan weer is het een praatje maken op de kamer en weer een andere keer is het een bezoekje brengen aan de kerk of de kapel. Hardstikke leuk om te doen, meestal in de buiten lucht lekker ontspannend. En ook hier bouw je een band op met de mensen, ze vertellen je over hun leven van vroeger, over man en kinderen, over hoe ze in het bejaardenhuis terecht zijn gekomen en hoe ze het daar wel of niet moeilijk mee hebben. Meestal kun je glimlachen over hun verhalen, maar soms zitten er ook trieste verhalen tussen dan hoop ik maar door er een uurtje op uit te trekken met de mensen dat ze eventjes op andere gedachten komen. Wat me hier ook weer opvalt, is die enorme dankbaarheid van de mensen. Dankbaar dat je een uurtje van je vrije tijd aan hen besteed. Ze vragen dan ook steeds wat ze moeten betalen. Ze begrijpen dan maar niet dat je dat vrijwillig doet. Meestal kom je dan ook niet van de kamer af als je geen snoepje of koekje hebt gepakt. Vrijwilligerswerk is dankbaar werk, het kost jezelf een paar uurtjes van je vrije tijd maar het geeft je zoveel voldoening terug. Ik doe vrijwilligerswerk omdat ik dat wil doen. Gelukkig staat mijn gezin daar ook achter.

Want vrijwilligerswerk is wel vrijwillig maar niet vrijblijvend. Ik probeer toch mijn dagen zo in te plannen dat de dinsdagavond en woensdagmorgen helemaal gewijd kunnen worden aan vrijwilligerswerk de rest van de dagen is voor mijn gezin en mij.

Gonny Busschops

21 Oct 2007

Hier mijn opinie over het verzorgings
huis de Egthe, een jaar geleden
was ik bij de kinderen, gelogeed
in Susteren, niet te weten dat ik
nooit meer terug zou keren en mijn
huis in Delft (herssen Bleeding) na
een half jaar in via te zijn ge
weest, ben ik daar met hulp
wat zelfstandiger geworden dus daar
moest ik een nieuwe plek zoeken
gelukkig kon ik al heel gauw terecht
in de Egthe afd: Antoonen. ik had
het niet beter kunnen hebben,
ik kreeg mijn rusten stillet na een
tijdje moet terug de kamer is echt niet
"ongezellig!" alles met rolstoel
makkelijk te bereiken v. bed.

personeel is heel lief en behulpzaam
ende activiteiten. Ze doen veel om het
ons gezellig te maken, ik heb het best
naar mijn zin (peje af)
natuurlijk is het je eigen huis niet.
ik blijf hier, in dien mogelijk

P.S. Volmaaktheid bestaat niet. Maar met
wat medewerking van je zelf kom je een heel
eind met vriendelijke groeten van
H. Brouwer v.d. Velden 89 jaar

ONLANGS PASSEERDE IK OP DE GANG

Onlangs passeerde ik op de gang een van de bewoners van onze afdeling. Vrolijk groette ik haar en maakte de opmerking dat ik haar al enkele dagen niet meer gezien had. Gelijk zei ik erbij dat ze een mooie blouse aanhad. Mevrouw reageerde en zei 'ik vind u ook altijd mooi, en u bent een soort rustpunt voor mij'. Ik snapte wat mevrouw bedoelde, ze zoekt wel eens bevestiging, en ze weet mij te vinden. Ik begrijp haar en kan haar geruststellen. Je hoeft geen hoog opgeleide piet te zijn om iets voor mensen te betekenen. Dit is waarom ik trots ben op zorg. Je hebt mensen zoveel te bieden, maar je krijgt er ook zoveel voor terug. Het is een wisselwerking. Door de opmerking van mevrouw krijg ik weer energie. Iets betekenen voor iemand is zoveel waard!

Groetjes,
Lilian Stocks

U bent
een rustpunt
voor mij

ALS MENSEN OUDER WORDEN

Als mensen ouder worden komen ze vaker alleen te staan. Hun partner is overleden, ze zijn eenzaam of voelen zich onveilig in hun huis. Ze koken niet meer voor zichzelf, de boodschappen doen gaat moeilijker en de kinderen worden bezorgd om het welzijn van hun vader en moeder. Het is dan ook vaak een uitkomst als er een verzorgingshuis in de buurt staat waar ze altijd gewoond hebben en familie en kinderen dichtbij wonen.

De zekerheid dat er 24 uur iemand aanwezig is en de omgeving relatief veilig, is dan ook vaak de reden om naar een verzorgingshuis te verhuizen. En net zoals op scholen en alle plaatsen waar mensen samenkomen of wonen, zie je vaak vriendschappen ontstaan.

Zo werd er ook vriendschap gesloten door twee oudere maar nog redelijk fitte dames. In het begin zochten zij hun weg en hun plaats een beetje, maar gaandeweg werden zij een onafscheidelijk duo. Zij bloeiden op, hun humor kwam terug, zij gingen samen naar de kapel, aten samen op de kamer en een tijdje later in het restaurant, gingen samen wandelen etc.

En als er een ziek was of een mindere dag had dan had de ander ook nergens zin in.

Op een dag stonden ze beiden aan de keukendeur en wilden mij wel eens even spreken. Want bij de rondleiding die ze bij hun binnenkomst hadden gekregen had ik hun verteld over het keuzemenu, de winkel, de brood/buffetwagens en ons restaurant, waar wij door middel van gedekte tafels en het serveren van het eten hun een thuisgevoel proberen te geven.

Tevens had ik hun verteld dat als ze klachten, op- of aanmerkingen hadden, daar altijd mee konden komen. Ze kwamen gewoon wat kletsen, zij gingen zitten en de deur ging dicht.

Op een van de rollators stond in het mandje iets, maar ik kon niets zien omdat er een servet op lag.

Zij vertelden dat ze vroeger thuis bij hun ouders een boerderij hadden gehad, altijd hard hebben moeten werken. Op het veld, voor hun broers en zussen en later toen ze getrouwd waren voor hun man en kinderen. Ook moesten ze in de zomervakantie altijd fruit plukken en terwijl de ene vertelde, haalde de ander langzaam het servet weg. Eronder stond een kommetje met een halve peer erin, dit hadden ze namelijk in het restaurant geserveerd.



Ze hadden vroeger veel fruit geplukt, maar waren nog nooit bij een perenboom geweest, waar halve peren aan groeiden. Giechelend stonden ze op en verlieten de keuken.

Het is hartverwarmend om te zien hoe mensen in de laatste jaren van hun leven nog kunnen opbloeien als je hun een beetje aandacht geeft tijdens de maaltijden en interesse toont in hun rijke verleden. De tafels gedekt, een bloemetje, persoonlijke aandacht en een glimlach. Voor ons is dat een dagelijkse uitdaging en voldoening in ons werk.

*Jan Roumen,
hoofd Horeca Orbis St. Maarten*



ZORGZAAMHEID GEVEN

Waarom ben ik trots op de zorg die ik verleen en waar word ik blij van?
Pff, waar moet ik beginnen?!

Ik werk 13 jaar in de thuiszorg en geniet iedere dag van mijn werk! Ik stap in mijn auto en rij van adres tot adres. Lekker, een beetje vrijheid. Niet de hele dag tussen 4 muren. Naar mensen die zorg nodig hebben, om verschillende redenen, op verschillende manieren, in verschillende huizen, voor verschillende periodes, van verschillende leeftijden en types. Heerlijk afwisselend en veelzijdig. Aspecten in mijn werk waar ik erg blij mee ben.

Waar ik ook blij van wordt zijn de gezichten van de mensen waar ik kom. De ogen die beginnen te fonkelen als ze je een tijdje niet gezien hebben, de

lachende gezichten, de bedankjes, de hartelijkheid waarmee je wordt ontvangen, de kop koffie die je met een bepaalde liefde wordt gegeven. Hier ben ik natuurlijk ook trots op. Ik ben gast in hun huis, ik stap hun leven binnen op eigenlijk direct intieme wijze. Dit vraagt vertrouwen, vertrouwen dat moet groeien, een band die groeit doordat je wekelijks, soms dagelijks over de vloer komt. Door te luisteren naar de behoeften en de wensen van de mensen, door respect te geven, hulp te bieden waar nodig. Mensen vertrouwen je hun huis, hun leven, hun lichaam als het ware toe. Daar ga je veilig, respectvol en zorgzaam mee om. Hoe langer de zorg duurt, hoe groter het vertrouwen, de band zal worden. Iets waar ik trots op ben dit te kunnen en mogen bereiken. Je bent soms de persoon waar ze naar uitkijken, waar ze op wachten met bepaalde vragen.

Waar ik ook trots op ben is dat mensen je vaak nog lang nadat de zorg gestopt is herkennen en naar je toe komen. Toch stiekem blij zo'n indruk achter te kunnen laten door met liefde en zorgzaamheid zorg te geven. Dan weet je waar je het voor doet en maakt je een sterker mens, in je individu, in je functioneren/professionaliteit. Kwaliteit van zorg te leveren door secuur en netjes alles naar wens en behoefte van de cliënt te richten en achter te laten. Trots dit te kunnen en mogen neer zetten binnen de visie van Orbis Thuis; belevingsgerichte zorg. Trots en blij zijn met de resultaten van de zorg die je hebt gegeven, te zien dat mensen aan de betere hand zijn of soms alleen te tevreden zijn.

Trots dit dagelijks met een collega verpleegkundige te mogen doen, een luxe om voornamelijk met zijn tweeën de verpleegkundige zorg te mogen geven, blij met de goede samenwerking. Blij met de samenwerking met de verpleegkundige pool die indien nodig zorg biedt op de momenten dat we afwezig zijn. Trots op en blij met het team om samen een project voor de veiligheid van de cliënten met succes af te mogen ronden en zo in staat te kunnen zijn om onze cliënten betere belevingsgerichte, kwalitatieve zorg te kunnen bieden.

Dit is waarom ik trots en blij ben als wijkverpleegkundige te mogen en kunnen werken!!

*Cindy Cuypers,
wijkverpleegkundige
Orbis Thuis De Egthe*

EEN CLIËNT VAN ORBIS THUIS

Ieder mens is een keer per jaar jarig. Vorig jaar, het jaar 2007 was voor mij, mijn verjaardag aangebroken. 's Morgens toen ik zat te wachten op de juf-frouw die mij kwam verzorgen en aandoen, ging de bel en ja hoor, zingend nog wel kwam zij binnen... Toen ik goed en wel verzorgd was, ging opnieuw de bel en ja hoor... daar kwam de tweede, ook zingend. Ze kregen natuurlijk koffie en bijbehoren. We zaten te praten en daar ging bij een van de dames de telefoon. Er werd om hulp gevraagd, die kun je krijgen, maar eerst even mijn kopje koffie opdrinken! Waar ben je dan? Werd er gevraagd... Bij mevrouw... die jarig is vandaag!... "oh, ja, dan kom ik ook even langs hoor!"... en ja hoor... daar kwam de derde ... ook zingend naar binnen! Wel leuk hoor, zo vroeg toegezongen te worden door drie verzorgsters...

Dames, nogmaals bedankt

Ik word verzorgd door de dames van Orbis Thuiszorg
Een prima verzorging en leuke dames allemaal!



WERKEN MET OUDEREN

Hoe te werken met ouderen, dat werd me 4 jaar geleden gevraagd. Hierop had ik geen antwoord. Had alleen ervaring met kantoorbanen en in de fabriek werken. Door gebeurtenissen privé en op het werk (sluiting fabriek) moest ik gaan evalueren wat ik nu wilde gaan doen. Het bleek nog niet zo gemakkelijk keuzes te maken. Tot mij een keuze werd aangeboden. Heb toen gezegd, "wat niet weet wat niet deert". Dus met goede moed begonnen aan mijn huidige baan. Had ik toen, 30 jaar geleden geweten wat ik nu weet, dan was ik toen al gelukkig geweest met mijn huidige baan.

Voor mij bleek het omgaan met ouderen een goede en positieve werking te hebben. Werd veel alerter op het ouderenprobleem. Wat voor jongeren op het moment nog niet zo speelt. Maar voor de jongere wordt het in de toekomst een nog grotere uitdaging. Daar de oudere van de toekomst de hippie's in het verleden waren. Zij hebben ander behoeftes dan de oudere nu.

Dus voor de jongere van nu wordt de uitdaging om in de zorg te werken alleen maar groter, en beter. Meer technische snuffjes komen er op de markt, wat het de jongere eenvoudiger zal maken om mee te werken. Daar de jongere van nu, hier al heel goed mee om kunnen gaan.

Het huidige beeld bestaat al uit heel wat geavanceerde technieken. Daarom lijkt het mij voor de jongere een uitdagend beroep. Ontdek je eigen plek binnen de zorg.

*Ron Verboeket,
afdeling Dagverzorging Orbis De Egthe*



RECEPTIE ORBIS DE EGTHE

Als receptioniste in Orbis De Egthe te Echt en Orbis St. Maarten te Born maak ik tijdens mijn werk vaak heel mooie dingen mee.

Een mevrouw, niet zo goed ter been, komt met haar rollator ons zorgcentrum binnenlopen. Ze moet bloed laten prikken en ik bied haar een stoel aan. Al wachtende vertelt ze mij, dat ze binnenkort in het ziekenhuis een operatie moet ondergaan, waarna ze kortdurend voor herstel zal worden opgenomen in ons zorgcentrum. Tegen deze opname in het zorgcentrum ziet ze nog het meest op, omdat ze uit haar eigen vertrouwde omgeving weg moet en aange-wezen zal zijn op de hulp van anderen. We praten even en tenslotte zeg ik tegen haar, dat ze het hier bij ons zó fijn zal gaan vinden, dat ze misschien zelfs niet meer terug wil naar huis. Bij het afscheid zegt ze, dat haar tegenzin over de opname in het zorgcentrum helemaal is verdwenen.

Een bewoonster die 's ochtends, met beide handen een kus mijn richting uitsturend, de trap afkomt, of een bezoeker aan de dagver-zorging, die zwaaiend naar mij binnenkomt en op wie ik spon-taan reageer: dat gebeurt alle-maal tussen de werkzaamheden door! Heerlijk toch, daar krijg ik extra energie van!

Als receptiemedewerkster bied ik dagelijks zorg, op heel gevari-eerde manieren. Mijn werk geeft mij mede daardoor veel voldoening.

Els

Trots op de zorg



OPMERKING VAN EEN BEWOONSTER

Mevrouw Lamers is erg tevreden over de thuiszorg van Orbis Thuis via Orbis De Egthe. Zij vindt het erg leuk om met de verzorgsters wat te 'kuiten'. Mevrouw vertelde dat de verzorgenden haar veel gezelligheid bieden en dat zij veel vertrouwen in 'de meisjes' heeft.

DIE GLIMLACH, DIE IS OOK VOOR DE KABELKRANT...

Omdat ik wist dat in Orbis De Egthe een internetcafé actief was, ging ik daar mijn licht eens opsteken of er nog behoefte was aan ondersteuning van een extra vrijwilliger. Als computeraar heb je altijd werk! Binnen de kortste tijd was ik echter gepromoveerd tot kabelkrantredacteur/journalist/technische operator en organisator van het hele kabelkrant gebeuren. Ik vroeg - en kreeg - ondersteuning vanuit het management en kon de uitzendingen wat meer structureren en vormgeven. In het begin is het vooral de techniek die je bezighoudt, maar naar verloop van tijd krijg je ook contact met de doelgroep, en dat zijn met name de bewoners van de aanleunwoningen en de bezoekers van het restaurant

Trots op de zorg





en de wachtruimte voor de polispecialisten. Pas veel later, nadat de nieuwe flatscreens waren binnengebracht op de gesloten afdelingen en ook daar de kabelkrant kon worden ontvangen, had de krant er weer een nieuwe klantenkring bij! En dan begint het feest van de herkenning, een glimlach soms... In de lente staan plots de bloembollenvelden op het scherm, in de winter kun je mee het ijs op en zie je de sneeuw hoog liggen, in de zomer ga je mee op vakantie met andere bewoners en geniet je mee van de zon en de zee. Wanneer er wordt gewandeld door het schitterende Limburgse of Belgische landschap gaat het fototoestel mee en staat een dag later de wandeling op het scherm! Er is natuurlijk een weekagenda en er zijn huishoudelijke mededelingen van de leiding aan de bewoners, maar veel leuker is het om de kunst en cultuur te snuiven, gekke beelden te bekijken en steden te bezoeken in binnen- en buitenland. Ook kleine bezoekjes aan nabijgelegen dorpen trekken de aandacht. Het komt allemaal in programmadeeltjes van maximaal 20 minuten op het scherm, van 8 uur 's morgens tot 8 uur 's avonds, 7 dagen in de week! Zo zie je nog eens wat van de wereld.

Ook het interne gebeuren binnen Orbis De Egthe heeft de volle aandacht. Wordt ergens een nieuwe huiskamer in gebruik genomen of is er een gouden bruiloft te vieren, wordt de kapper opnieuw geopend of worden Prins Carnaval of de goede Sint verwelkomd, de kabelkrant is er bij en doet verslag. Vaak

worden foto's door de verschillende afdeling aangeleverd van uitstapjes met bewoners of van speciale afdelingsgerichte gebeurtenissen, zoals een Paasdiner, een Kerstdiner, een optreden van de leerlingen van het nabijgelegen Connect College of van de fanfare uit St. Joost of het zangkoor uit Maasbracht. Ook deze worden geplaatst met een klein tekstje boven in het scherm, zodat de andere bewoners kunnen meelesen en meekijken. De buitenwereld komt weer onder de aandacht van de bewoners. Van de andere kant krijgen de bezoekers van de bewoners (meestal familieleden en kennissen) vanuit de wachtruimte of het restaurant een kijkje in het dagelijks gebeuren van de activiteiten binnen het zorgcentrum. Het is slechts een kwestie van tijd en financiering, maar de zorgcentra binnen Orbis Medisch en Zorgconcern kunnen weer aan elkaar geknoopt worden zodat de glimlach steeds breder en breder wordt...

*Harry Souverijn,
vrijwilliger bij Orbis De Egthe*

**“Die glimlach,
daar doen we
het voor”**

Colofon

Advies en realisatie: Harry Souverijn, vrijwilliger Orbis De Egthe
Opdrachtgever: Directie Orbis Thuis
Eindredactie: Communicatie Orbis Medisch en Zorgconcern
Vormgeving: Caris & Sak, Heerlen
Druk: Andi Druk, Maastricht-Airport
Oplage: 4.500

Mei 2008